

Morgunblaðið, 15.02.2024, síðu 68.
grein stærð: 591.56 sm²
grein hæð: 22.89 sm

Táknmyndir nýrra tíma

MYNDLIST

HLYNUR
HELGASON

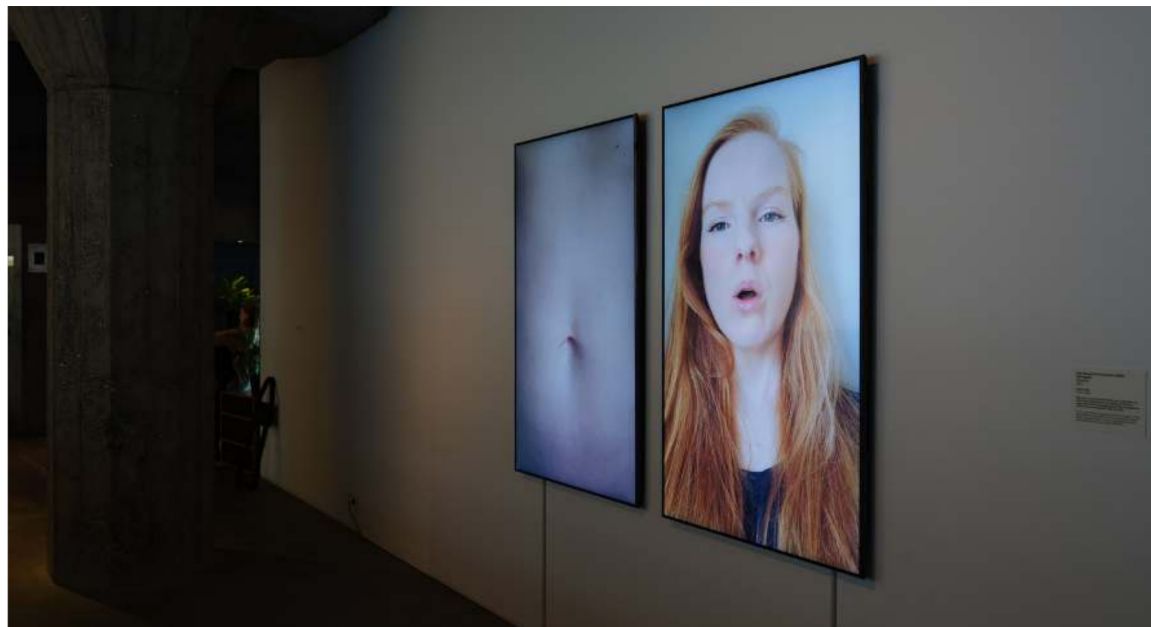
Hafnarhús Listasafns
Reykjavíkur

D-vítamín ★★★★★

Listamenn: Halla Einarsdóttir, Hákon Bragason, Hrefna Hörn Leifsdóttir, Joe Keys, Katrín Agnes Klar, Kristín Karólína Helgadóttir, Kristín Morthens, Lukas Bury, Weronika Balcerak, Nína Óskarsdóttir, Ragnhildur Weissshappel, Sigrún Gyða Sveinsdóttir, Sólbjört Vera Ómarsdóttir, Una Margrét Árnadóttir og Þórður Hans Baldursson. Sýningarstjórar: Aldís Snorradóttir, Becky Forsythe, Björk Hrafnadóttir og Þorsteinn Freyr Fjölmisson. Sýningin stendur til 5. maí 2024. Opíð kl. 10-17 alla daga nema fimmtudaga en þá er opíð kl. 10-22.

Allt frá 2007 hefur Listasafn Reykjavíkur nýtt D-sal Hafnarhúss til þess að kynna unga og upprannandi listamenn. Í tilefni þess að sýningarnar eru orðnar 50 alls býður safnið til veislu og heldur sýningu á verkum fimmtán listamanna sem talist gætu verið dæmigerðir D-salar listamenn. Fjórir ungar sýningarstjórar hafa fengið það hlutverk að skipuleggja sýninguna og skapa henni umgjörð. Þeir listamenn sem hafa verið valdir eru af þeirri kynslóð sem farin er að setja mark sitt á íslenskt listalíf, flestir þeirra eru listamenn á fertugsaldri sem hafa mótað sér persónulegan stíl í listsköpun sinni. Þannig verður til sýning sem túlkar mögulega tíðarandann hjá vaxtarsprotu íslenskrar myndlistar.

Sýningin er á allri efri hæð Hafnarhússins, fyrir utan D-salinn sem hýsir sögulega umfjöllun um sýningarröðina sem við hann er kennd. Vídeó- og hljóðverk Unu Margrétar Árnadóttir eru áberandi hér og þar á sýningunni og tengja rýmin saman. Þar á meðal eru þrjár vídeógjörningar áberandi, þar sem Una Margrét nýtir andlit og hendur á beinskeyttan og kómískan hátt. Gott dæmi um þetta er verkið „Garnagaul“, tvírása vídeó þar sem sjá má andlit og maga við undirtón hljóma sem virðast eiga upptök sín

Ljósmyndir/Hlynur Helgason

Garnagaul Una Margrét Árnadóttir sýnir „Garnagaul“ (2021), sem er tveggja rása vídeóverk.

Fjöllbreytni Á gólfinu sýnir Halla Einarsdóttir verkið „Winileodas (eða lab fyrir „vin“)“ frá árinu 2024, sem búið er til úr vír, ull og málningu. Að baki eru málverk og þrívíð myndverk eftir Kristínu Morthens.

í líkamanum. Leirskúlpúturar Nínu Óskarsdóttur setja sterkan svip á yfirbragð suðaustursalar. Þeir eru unnir á flæðandi hátt í leir og virka eins og sérkennilega skreytt lífræn form, umbreyting sjávarvera, ostruskelja, þörungur eða kóraldýra.

Á tveimur veggjum norðaustursalarins eru teikningaráðir eftir John Keys. Til vinstri eru stórar teikningar þar sem smásæjar hugmyndir um hversdagslíf marka

flötinn hér og þar. Hægra megin er röð minni mynda, þar sem stakir hlutir setja mark sitt á flötinn. Við norðurinnangang salarins mætir verk Ragnhildar Weissshappel, „Kverk“, áhorfanda en það er bylgjulaga röð gólflistabúta sem sniglast eins og ormur með veggjum og umbreytir rýminu á léttleikandi hátt. Á vesturveggnum leikur Katrín Agnes Klar sér með litbrigði í einföldum linsuverkum sem breyta um lit úr

bláu yfir í gult eftir því hvernig á þau er horft. Hún sýnir einnig krukku með litadufti sem okkur er talin trú um að sé sérstaklega þróað til að hafa sömu eiginleika og linsuverkin. Hér reynir á skáldlega hugmynd. Í verki Hrefnu Harnar Leifsdóttur er unnið með þrykk á spegilflöt, þar sem léttleikandi slæður vinna með einföldum texta við að skapa hughrif í tengslum við spegilmynd áhorfandans.

Í miðsalnum sunnan megin er verki Sigrúnar Gyðu Sveinsdóttur, „MID, tíma hinnar forsjálu þagnar“, varpað. Verkið er frásagnarvídeó sem fer frá því að vera myndræn skoðun á umhverfi fótboltavallar í nánari tengingu við stúlknaðið sem umhverfist yfir í kór. Hér er á alvarlegan hátt unnið með kómískar mótsagnir í mynd og hljóði.

Í norðaustursalnum umlykja sex verk eftir Kristínu Morthens áhorfandann þegar inn er komið. Fjögur málverka hennar skipa þar stóran sess. Verkin eru mótuð sterkum sveipum þar sem olíumálverk er nýtt í bland við sprautumálun. Í verkunum tekst henni að skapa áleitinn og óræðan form- og litaheim með vísun í náttúruleg fyrirbæri.

Verk Höllu Einarsdóttur, „Winileodas (eða lag fyrir „vin“)“, er fyrir miðju á gólfu suðursalarins. Verkið er úr vírneti sem letur hefur verið mótað í með ull. Formheildin er áhuga-verð í sjálfu sér þótt hún sé í reynd umgjörð fyrir gjörning sem byggir lauslega á fornum arfsögnum. Innst í salnum er metnaðarfullt vídeóverk Lukasar Bury og Weroniku Balcerak þar sem tvær myndrásir sýndar gegnt hvor annarri skapa huglægt rými. Myndefnið er tekið í skógi í Póllandi sem tengist fjölskyldu og lífi Weroniku sjálfar. Í verkinu birta þau hjónin okkur á rómantískan hátt mannlega verund í framandi skógi.

Það er áhugavert að sjá hvernig sýningarstjórar hafa unnið sýninguna. Í henni er teft saman verkum fimmtán listamanna af upprannandi kynslóð. Aðferðir og forsendur eru ólíkar og til þess gerðar að sýna fjöllbreytni íslensks myndlistarlífs. Nýmiðlar, eins og vídeólist eða hreyfiverk, eru áberandi á sýningunni og greinilegt að ungar listamenn eru í auknum mæli að nýta sér frásagnarmáta kvikmyndarinnar til að tjá bæði líkama og hugsjónir. Klassískir miðlar fá þó einnig að njóta sín, en málverk, teikningar og skúlpúturar eru mikilvægir þættir sýningarinnar. Fjöllbreytni í efnistöfum og áherslum er áberandi og við uppsetningu sýningarinnar hefur tekist vel til við að koma því til skila án þess að skapa óreiðu í framsetningu verkanna. Sem slík er sýningin því góð úttekt á tíðaranda samtímans.